

דף כז.

עין משפט א.ב.

ח"מ סימן רסב סעיף יז

עיין לעיל עין משפט ז

עין משפט ד.

ח"מ סימן רנט סעיף ג

ג. כיצד המוצא מציאה במקום שישראל מצויים שם חייב להכריז שלא נתייאשו הבעלים, ואפי' העיר מחצה גוים ומחצה ישראל או אפי' רובה גוים ומצאה במקום שרוב העוברים ישראל חייב להחזיר^מ, אבל אם רוב העיר גוים או אפי' רובה ישראל ומצאה במקום שרוב העוברים שם גוים אינו חייב להחזיר, אפי' אם ידע שמישראל נפלה^נ ויש בה סימן והטעם שודאי נתייאשו בעליה. והוא בדבר שיש לתלות שידע מיד^ס בנפילתו.

הגה: וי"א דאם אבדו לו ספרים לא מתייאש מהם^ע אפי' במקום שרוב גוים וע"כ צריך להחזיר.

ח"מ סימן רסב סעיף ג

ג. אין המוצא מציאה חייב להכריז אלא בדבר שיש בו סימן בגופו או

מ. ב"מ כ"ד ע"א וכרב אסי שם בע"ב במצא חבית וכן פסק הרמב"ם בהלכות גזילה פי"א הלכה ז'. והטעם שחושב אולי ימצאנה ישראל ויחזירנה ולא מתייאש. סמ"ע ס"ק ה'. ודוקא רוב העוברים ישראל אבל במחצה עוברים אינו חייב להחזיר שכיון שרוב העיר גוים אמרינן שנתייאש מסתמא. סמ"ע ס"ק ו'. ועוד כתב הסמ"ע שם דגם ברוב עוברים ישראל שצריך להחזיר לא קשה מרוב וקרוב דהולכים אחר הרוב כמו בסי' ר"ס סעיף ח', דלא אמרינן כן אלא היכא שהקרוב אינו במקום שנמצא שם וצריכים לומר שבא ממקום אחר, אז אמרינן רוב וקרוב רוב עדיף, אבל כאן הרי נמצא במקום עצמו שהוא קרוב וע"כ הקרוב עדיף.

נ. כדאמר ליה רב נחמן לרבא שם.

ס. דקימ"ל יאוש שלא מדעת לא הוי יאוש, וכיון דבאיסורא בא לידו שהרי לא ידע מנפילתו בשעה שבא לידו חייב להחזיר. סמ"ע ס"ק ז'.

ובפעמוני זהב כתב דאם מצאה אחרי שהרגיש זה שנאבד ממנו, אף שזה עומד וצווח ורודף אחריו לבקשו שיחזיר לו אפ"ה נתייאש והרי של מוצאו, ואם אין בעל האבידה עשיר אף שהמוצא עני כופין אותו להחזירה לפנים משורת הדין.

ע. שאין דרך לקנותן אלא ישראל, ואינו מתייאש מהם שסבר שיכריז ישראל הקונה אותם ויתן בהם סימן, ועיין בסי' רל"ו סעיף ח' בהרמ"א. סמ"ע ס"ק ח'.

את הספרים "דף היומי עין משפט על הדף" ו"מנחת אשר", של הרב מ. אלחדר שליט"א אב"ד בירושלים מעוטרים בהסכמותיהם של גדולי ישראל, ניתן להשיג בהוצאת "כתרים" בטלפון 02-5712225 או 0584150477 email: minchat.aaa@gmail.com

שראוי ליתן סימן במקומו או בקשריו או במנינו או במדתו או במשקלו **ב**. אם אין בו סימן והוא ניכר שלא הונח אלא נפל ויש לתלות שבעליו הרגיש בו מיד בשעת הנפילה או מחמת כובדו **ג** או חשיבותו שכל פעם ממשמש בו הרי זה של מוצאו כיון שנתיימש מיד שהרי אין לו בו סימן ובא ליד מוצאו בהיתר. אבל בא לידו לפני יאוש אע"פ שאח"כ נתיימש צריך להחזיר **ד** כיון שבא לידו באיסור.

עין משפט ה. חו"מ סימן רפב פעיף יח

יח. מצא חמור ועליו האוכף, הנותן סימן האוכף נוטל גם החמור **י**.

עין משפט ו. חו"מ סימן רפז פעיף יז

יז. כל זמן שהיא אצלו חייב לטפל בה שלא תפסד **ש** ולהשביחה כגון לגזוז הצאן ואפי' בדבר מועט חייב לעשותו.

עין משפט ז.ט.ג. חו"מ סימן רנט פעיף ב

ב. במה דברים אמורים שהאבידה נמצאת במקום שהוא חייב להשיבה משם, ובמקום שראוי להסתפק בה באבידה, ושתהיה בענין שמוכה **ח** שהיא אבידה, ושלא תהיה מדעת, ושיהיה בה שוה פרוטה, ושיש בה

פ. ממשנה וגמ' בב"מ כ"א ע"א וע"ב. שמה תועלת יש בהכרזה כיון שאין בו סימן להחזיר על ידו.

צ. והיה נושא על גבו או כתיפו ואחר שנפל ממנו הוקל מעליו, ואף שודאי לא הרגיש בו מיד דא"כ היה מרימו מ"מ ודאי הרגיש בו סמוך לנפילתו קודם שימצא אותו והגביהו המוצא הזה. סמ"ע ס"ק ח'.

ק. דקימ"ל כאביי ביע"ל קג"ס, שם בכ"ב ע"ב ויאוש שלא מדעת אחת מהם. ואף שאם היה יודע מנפילתו היה מתיימש ממנו מיד, מ"מ כעת לא ידע בשעה שבא ליד מוצאו, והרי באיסור בא לידו קודם שנתיימש. סמ"ע ס"ק ט'. וכתב הש"ך בס"ק א' דחצירו כידו בזה שלא קנה לו חצירו קודם שזה נתיימש, ודלא כמהרש"ל.

ר. מימרא דרבא שם כ"ז ע"א ויליף לה מקרא.

ש. ונלמד מהפסוק "והשבות לו" ודרשו ראה האיך תשיבנו לו. סמ"ע ס"ק י"ח.

ת. ואע"פ שמוכה שהיא אבידה מ"מ צריך להיות במקום שראוי להסתפק בה שהיא אבידה, שאל"כ שמא התיימש ממנה בשעת אבידה. סמ"ע ס"ק ג'.

סימן בגופה או במקומה, ושהיה מטפל בה אם היתה שלו, ושתהיה למי שחייב להשיב אבידתו, אבל חסר אחד מכל אלו אינו חייב להשיב אבידתו.

ח"מ סימן רפב פ"א

א. כל אבידה שאינה שוה פרוטה בשעת האבידה ובשעת מציאה אינו חייב להכריז עליה ^א. הייתה שוה בשעת האבידה פרוטה והוזלה בנתיים ובשעת המציאה חזרה לשוה פרוטה חייב. וה"ה אם הוזלה אחרי המציאה ^ב חייב להכריז.

דף כז:

עין משפט א. אה"ע סימן קלב פ"ד

ד. המביא גט ונפל ממנו אם מצאו לאלתר, והיינו שראה שלא עבר אדם שם ^ג, אף שהוחזקו ב' יוסף בן שמעון ואפי' במקום ששיירות מצויות, או אפי' אם מצאו לאחר זמן, אבל יש לו בגט סימן מובהק ^ד, או שמכירו לגט בבירור בטביעות עין ^ה, או שהיה בכלי ויש לו סימן מובהק בכלי, ויודע שלא השאילו לאחר, או מצאו באחד הכלים שחזקתם שאינם משאילים, או מצאו בביתו בין כליו, הרי זה גט כשר.

ה. אם השליח שנפל ממנו הגט אינו יודע אם עבר שם אדם, ואין לו טביעות עין בגט, ולא סימן בכלי או בגט, חיישינן שמא גט אחר

- א. מברייתא ב"מ כ"ז ע"א והלכה כת"ק.
- ב. טור בשם הרמב"ם פ"ג מגזילה הלכה א', דכיון דחל עליו החיוב בשעת מציאה לא פקע חיוב זה גם בהוזלה. סמ"ע ס"ק ב'.
- ג. ממשנה כ"ז ע"א ומצאו לאלתר היינו שלא עבר אדם שם כ"כ הרא"ש ולחומר.
- ד. ודוקא נקב בצד אות פלונית, והעיטור כתב שבצד תיבה פלונית לא הוי סימן מובהק, וה"ה אם העדים מעידים שמעולם לא חתמו אלא על גט אחד של יוסף בן שמעון ג"כ מהני להחזירו לשליח על פיהם, כ"כ הרא"ש.
- ה. היינו בת"ח, או אפי' בעם הארץ כשיש לו מיגו היכא שהוא בעצמו מצאו במיגו שלא נפל ממנו מעולם. והמגיד כתב דבזה"ז אין לנו צורבא מרבנן להחזירו ע"פ טביעות עין, ורק בצירוף מיגו שהוא בעצמו מצאו אז מחזירין לו ע"פ טביעות עין, ב"ה ס"ק ד'.

את הספרים "דף היומי עין משפט על הדף" ו"מנחת אשר", של הרב מ. אלחדר שליט"א אב"ד בירושלים מעוטרים בהסכמותיהם של גדולי ישראל, ניתן להשיג בהוצאת "כתרים" בטלפון 02-5712225 או 0584150477 email: minchat.aaa@gmail.com

הוא, ואפי' עדים מעידים שהאחר שהוחזק בשמו של זה לא היה בעיר כשנכתב זה הגט^ו.

ד ו. ואם ראה שעבר שם אדם אפי' כותי, ואף דלא שכיחי שיירות ולא הוחזקו ב' יוסף בן שמעון מ"מ חיישינן לגט, אא"כ העדים החתומים בו יעידו שלא חתמו מעולם על גט אחר ששמו כשם האיש והאשה הכתובים בגט זה^ז. ואפי' אין הגט בפנינו.

ד ז. הוחזקו ב' יוסף בן שמעון ולא שכיחי שיירות, מחזירין הגט שנמצא בלא סימן ואפי' שהיה כדי שיעבור שם אדם^ח. והרמב"ם כתב שאפילו לאחר זמן מרובה מחזירין, וגם בלי סימן מובהק. אבל במקום ששיירות מצויות, אם מצאו מיד שלא שהיה כדי שיעבור אדם, או שהיה בכלי ויש בו סימן או יש בו ט"ע באורכו ורוחבו מחזירין ותתגרש בו, והוא שלא הוחזקו שני יב"ש, אבל אם הוחזקו ב' יוסף בן שמעון ושיירות מצויות, אפי' לא שהיה כדי שיעבר אדם לא יחזיר, ואם הוזכר שם העיר בגט, י"א דלא חיישינן לב' עיירות שווין^ט.

עין משפט ב.ג. אה"ע סימן יז סעיף כד

כד מה. מצאו הרוג או מת, אם פדחתו וחוטמו^י ופרצוף פניו קיימים והכירוהו בהם, מעידים עליו ותנשא, אבל חסר אחד מאלו אף שיש בו סימנים מובהקים ביותר בכליו, אינם כלום דחיישינן לשאלה^כ.

ו. דחיישינן שאמר לעדים במקום אחר לכתוב גט לאשתו, והוא בעצמו לא היה בעיר בעת הכתיבה כ"כ הט"ז.

ז. ואז אפי' הוחזקו ב' יוסף בן שמעון ושכיחי שיירות כשר, מהרא"ש שם. ועוד בעינן עדים שלא הוחזקו אנשים ששם כשם העדים החתומים, דאז צריכים שהעדים יעידו שזהו חתימת ידם, או דיש בו סימן מובהק.

ח. דלא כרא"ש.

ט. משו"ת הרא"ש כלל מ"ה וא"כ אף דאיכא שיירות מצויות לא חיישינן.

י. ואין משגיחין לא בפה ולא בעיניים, כ"כ הב"י בשם הרמ"ה, ופרצוף הפנים היינו הלחיים.

כ. לאו דוקא שאלה דה"ה אבידה ומכירה, וא"כ ארנקי, כיס ואוכף נמי, דאע"ג דלא חיישינן בהם לשאלה, חיישינן למכירה ואבידה. כ"כ הח"מ.

את הספרים "דף היומי עין משפט על הדף" ו"מנחת אשר", של הרב מ. אלחדר שליט"א אב"ד בירושלים מעוטרים בהסכמותיהם של גדולי ישראל, ניתן להשיג בהוצאת "כתרים" בטלפון 02-5712225 או 05841504777 email: minchat.aaa@gmail.com

ואפי' אם יש סימנים שאינם מובהקים בגופו ואפי' שומא אין מעידים עליו, אבל אם היה סימנים מובהקים בגופו כגון יתר או חסר אבר או שינוי באחד מאבריו, משיאיין. אבל קצר וארוך וחזור וסומק לא הוי סימן מובהק^ל.

הגה: מו. ק' סימנים שאינם מובהקים אפי' להצטרף לשאר אומדנות המוכיחות אינם כלום^מ.

הגה: מז. גבשושית גדולה^נ על חוטמו, או חוטמו עקומה הרבה, או רושם באבריו או בגופו, הוי סימן מובהק, אבל שיניים גדולות^ס לא הוי סימן מובהק, וכל מה שמהני בישראל מהני בגוי מסל"ת^ע.

אה"ע סימן קלב סעיף ד

עין משפט ד.ה.

עיין לעיל עין משפט א

אה"ע סימן יז סעיף כד

עין משפט ו.

עיין לעיל עין משפט ב.ג.

- ל.** והוא משו"ת הרא"ש כלל נ"א הביאו הרמ"א, ואפי' מאה סימנים שאינם מובהקים לאו כלום, ומשמע מלשון השו"ע דכתב אפי' שומא אין מעידין משמע דשומא הוי סימן אמצעי, אך אם צמצם המקום של השומא ואמר במקום פלוני ואבר פלוני, הוי סימן מובהק, וכ"כ הב"ש בס"ק ע"א מהרד"ק.
- מ.** מפסקי מהרא"י ברמ"א. ושם הביא דיעה אחת דמצטרפין, דאי אפשר שיזדמנו כולם באיש אחד ואז עושים הדבר לסימן מובהק, כ"כ הח"מ.
- נ.** שם במהרי"ק קפ"א ורל"ד.
- ס.** היינו אם נמצא שיניים כאלו לרוב העולם, ואם לאו הוי סימן מובהק כ"כ הח"מ.
- ע.** משו"ת מהר"ם. וכתב הח"מ שהאו"ז הביא דעת רבינו שמחה דלא מהני כל הנ"ל רק בישראל שמתכוון להעיד, שאז מדקדק בסימנים, לא כן בגוי אף שיספר מהסימנים אינו מדקדק דלא מתכוון להעיד. ועיין בת"ה סי' רצ"ט.